

ΟΣΙΩΝ

Περιοδικὴ ἔκδοση τῆς Ἐκπολιτιστικῆς Ἐταιρείας Νέων Νικήτης Χαλκιδικῆς «Ο ΣΙΘΩΝ»

205 Χρόνος

ΙΟΥΛΙΟΣ 1976

Τεῦχος 120

6ος Κολυμβητικός Διάπλους τοῦ Τορωναίου Κόλπου

Γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Ιούλιο τοῦ 1971, μιὰ παρέα Νικητιανῶν νέων μὲ κίνητρο τὴν ἀγάπη γιὰ τὴ θάλασσα, τὸ αἰσθημα τοῦ χρέους γιὰ τὴ διάδοση αὐτῆς τῆς ἀγάπης καὶ λίγη . . . «τρέλλα», τόλμοσαν καὶ περασαν κολυμπώντας μὲ τὰ χέρια καὶ τὴν κάρδια, ἀπὸ τὴ Νικήτη τῆς Σιθωνίας στὴ Καλλιθέα τῆς Κασσάνδρας, μιὰ ἀπόσταση γύρω στὰ 25 χιλιόμετρα, χωρὶς σχεδὸν καὶ τὰ ἀπαραίτητα μέσα ἀσφάλειας. Πραγματικὸς ἄθλος ἦν λάθουμε ὑπὸ δψη μας καὶ τὶς κακὲς καιοικὲς συνθῆκες τῆς μέρας ἐκείνης.

Στὸ ξεκίνημα τοὺς χαιρέτισαν δυὸς - τρία μαντήλια καὶ αὐτὰ δύσπιστα, καὶ μόνον ὅταν τὸ ἀπόγευμα μαθεύτηκε ὅτι φτάνανε στὴν φιλόξενη ἀκτὴν τοῦ ξενοδοχείου «"Ἀμων Ζεὺς»» ἔτρεχαν οἱ κάτοικοι μὲν ὅτι μέσο διέθεταν νὰ πᾶνε στὴν Καλλιθέα νὰ ὑποδεχθοῦν τοὺς ... ἥρωές τους.

Τότε μόνον μαθεύτηκε πλατύτερα τὸ γε-

**ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ
бou Κολυμβητικοῦ Διάπλου
Τοωναγίου Κόλπου**

‘Η Ἐκπολιτιστικὴ Ἐταιρεία Νέων Νικήτης «Ο ΣΙΘΩΝ» σὲ συνεργασία μὲ τὸν Ἀθλητικὸ Σύλλογο καὶ τὴν Κοινότητα Νικήτης, προκηρύσσει τὸν δεκατοπέμπτηκὸν Διάπλουν τοῦ Τορωναίου Κόλπου στὴ Χαλκιδικὴ, γιὰ τὴν Κυριακὴν 25ο Ιουλίου 1976.

Οι κολυμβητές θὰ διανύσουν τὴν ἀπόσταση τῶν 25 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν Καλλιθέα (Μάλτεπε) τῆς Κασσάνδρας στὴ Νικήτη τῆς Σιθωνίας, χωρὶς νὰ χρησιμοποιήσουν πτερούγια ή ἄλλο βοηθητικὸ μέσο πλεύσης. Θὰ συνοδεύονται δὲ ἀπὸ μηχανοκίνητες βάρκες καὶ ταχύπλοα σκάφων ποὺ θὰ διασέθετον ἀσύνοματη ἐπικοινωνία.

Μπορούν νά λάβουν μέρος κολυμβητές και κολυμβήτριες από δύο ηλικίες: Έναν έτος στην πρώτη ηλικία και δύο έτη στη δεύτερη ηλικία.

Ἐγκαιοα θὰ τοὺς σταλοῦν ἀναλυτικὲς ὁδηγίες.

Σὲ δους θὰ τερματίσουν θὰ ἀπονεμηθοῦν βαρύτι-
πα κύτελλα.

Πληρειφορίες: E.E.N.N. «Ο ΣΙΘΩΝ» Νικήτη
Χαλκιδικῆς Τηλ. (0375) 21.005 και (031) 228181.

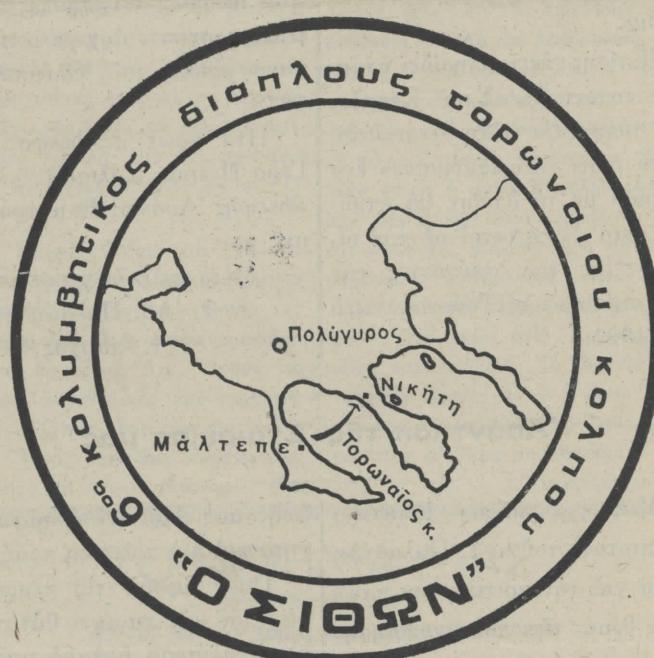
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΑΘ. ΕΑΝΘΟΠΟΤΛΟΣ

Ο Γ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΤΣ
ΑΝ. ΜΑΝΤΣΙΟΣ

γονὸς πλέον τοῦ κολυμβητικοῦ διάπλου καὶ ὄ-
λοι οἱ παρευρισκόμενοι καμάρωναν τοὺς λε-
βέντες ποὺ τόλμησαν καὶ πέτυχαν ὅ,τι ὕσκο-
λα καὶ θὰ φαντάζονταν ἀκόμη ὄλοι, ἐκτὸς ἀπ'
αὐτοὺς ποὺ τὸ πέτυχαν γιατὶ ἥθελαν νῦ τὸ πε-
τύχουν.

Τὴν ἐπομένη χρονιὰ μὲ καλλίτερη διοργάνωση πάλιον, πίστη γιὰ τὸ κατορθωτό, ἄρα καὶ μεγαλύτερη συμμετοχὴ, ἐπαναλήφθηκε ὁ Κολυμβητικὸς Διάπλους τοῦ Τορωναίου Κόλπου γιὰ νὰ καθιερωθῇ πλέον στὶς καρφδιές ὅλων μαζ.

Τὸ 1973 ἡ ὀλότητα τῶν Νικητιανῶν νέων συνιστᾶ τὴν Ἐπολιτιστικὴν Ἐταιρεία Νέων Νικήτης «Ο ΣΙΘΩΝ», καὶ ἀργότερα διακηρύσσει τὶς θέσεις τῆς: «Ἐνωμένοι στὴν βάση τῆς ἀγάπης τοῦ τόπου μας καὶ τῆς ἀγωνιστικῆς μας διάθεσης περνᾶμε μπροστά». Καὶ περνᾶμε μπροστὰ ἀγωνιστικὰ, ἀναλαβόντας τὴν διοργάνωση τοῦ 3ου Κοινωνικού Διάπλου τοῦ Τορωναίου

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΡΑΓΙΑΔΟΣΥΝΗ

Τὰ παλιὰ χρόνια, πᾶντες τώρα
55 περίπου, στή Χαλκιδική ὑ-
πῆρχαν τὰ λεγόμενα μετόχια,
ἰδιοκτησίες τῶν Μονῶν τοῦ Ἀ-
γίου Ὁρούς. Στὰ μετόχια αὐ-
τὰ γυνάτων ἡ πιὸ στιγμὴ ἐκεί-

τάλλευση τοῦ δυνατοῦ πρὸς τὸν
ἀδύνατο, τοῦ χερτάτου πρὸς τὸν
νυστικὸν, τοῦ παπούτσουμένου
πρὸς τὸν ξυπόλητο. Καλόγεροι
λεγότανε οἱ ἐκμεταλλευτὲς Κόλ-
(Συνέχεια στή σελ. 7)

- Τὸ Ταχυδρομεῖο μας
- Βῆμα Ἀναγνωστῶν
- Ἐλεύθερη συζήτηση

Ἡ ἐπιστολή τοῦ κ. Ι. ΠΑΛΑΜΗΔΗ

Θεσσαλονίκη, 13.5.76
Διὰ τὸν Σίθωνα

Ἐύχαριστῷ καὶ ἀρχάς διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς μικρᾶς ἐφημερίδος πλὴν δύως μαχητικῆς καὶ πρέπει νὰ εἶναι μαχητικῆς διὰ τὰ συμφέροντα τῶν κατοίκων τῆς Σιθωνίας καὶ γενικώτερον τῆς Χαλκιδικῆς.

Ἡ ἐφημερίδος σας ἀγαπητοὶ συντάκται πρέπει νὰ μὴν εἶναι πολιτικὴ διότι οὐτώ δὲν πρόκειται νὰ εὐδοκιμήσῃ μελλοντικῶς νομίζω διὰ εἶναι προτιμώτερον νὰ εἶναι ἀνεξάρτητος, τοπικῶν συμφερόντων, τὰ δποῖα μὲ τὴν ἐπέκτασιν τοῦ βανδαλικοῦ τουρισμοῦ θὰ πολλαπλασιασθοῦν.

Σᾶς πληροφορῶ διὰ διὰ τοῦ «Πίτσακας» εἶναι ἔργον τοῦ ἀείμνη στον μπαρμπα Πέτρου Σάλιαρη καὶ ἐλέγετο παλαιότερον «διὰ τοῦ Κοσμᾶς τοῦ Μπάρμπα Πέτρου».

Ἐπίσης ἐκεῖ πλησίον ὑπάρχει τοπονυμία «Στοῦ Κοσμᾶ». Ἡ τοπονυμία αὐτὴ εἶναι ἰστορικὴ διότι ἐκεῖ «ξούριασε» ἔγα καράβι μὲ τὸ δποῖον θὰ ἐπιβιβάζοντο Νικητιανοὶ μὲ τὰς οἰκογενείας τῶν φεύγοντες τὴν μάχαιραν τῶν Τούρκων κατὰ τὰ 1821.

Ἀπάντηση τῆς Ἐταιρείας μας

Μᾶς χαροποίησε ἴδιαίτερα ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Ι. Παλαμήδη τόσο γιὰ τὴν κριτικὴ τον πάνω στὸ θέμα τῆς πολιτικοποίησης δοῦ καὶ γιὰ δσα χρήσιμα μᾶς ἀναφέρει πάνω στὴν ἰστορία τοῦ τόπου μας.

Σχετικὰ μὲ τὴν πολιτικοποίηση ἔχουμε τὴν γνώμη πὼς ἀσχολούμαστε μὲ τὴν πολιτικὴ στὸ πλαίσιο ποὺ νομίζουμε πὼς ἐκφράζει τὴν ζωὴ μᾶς χωρὶς γὰ εἴμαστε ταγμένοι μὲ τὸ μέρος κανενὸς. Ἡ Αἱ μὴ ξεχνᾶμε ἐξ ἄλλου πὼς κάθε ἐκδήλωση τῆς

Οἱ ναῦται καὶ γενικῶς οἱ ἀνδρες καθ' ὃν χρόνον προσεπάθουν νὰ φύσουν εἰς τὰ βαθειὰ τὸ πλοῖον, προσεβλήθησαν ὑπὸ τῶν Τούρκων. Κατὰ τὴν γενομένην συμπλοκὴν ἐφορεύθη ὁ Κοσμᾶς ἀγνώστου εἰς ἐμὲ ἐπωνύμου διότι τὸ ἐλήσμόντα (μοὶ τὰ ἀφηγεῖτο ὁ Μπάρμπα Πέτρος Σάλιαρης).

Ἡ γυναικα τοῦ φονευθέντος Κοσμᾶ ἔγκυος οὖσα ἐφθασε μὲ τὰ τῶν ἄλλων προσφύγων εἰς Σκίαθον καὶ ἐκεῖ ἐγέννησε μίδιν ὃν ἔδωκαν κατὰ τὴν συνήθειαν ἥτις ἐπικρατεῖ εἰσέτι τὸ ὄνομα τοῦ προαποβιώσαντος πατρὸς τοῦ ἥτοι τὸ ὄνομα Κοσμᾶς. Ἡ χήρα τοῦ Κοσμᾶ ὑπανδρεύθη τὸν ἀπλαρχῆγὸν Ἀστέριον Δουμιώτην εἰς τὴν Σκίαθον, δὲ νίδις τῆς χήρας Κοσμᾶς ἔλαβε τὸ ἐπώνυμον τοῦ πατριοῦ του, ἥτοι Κοσμᾶς Δουμιώτης ὁ μετέπειτα στρατ. ἀρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Ὀλύμπου τὸ 1878.

Ἡτο πρωτ' ἔξαδελφος τοῦ Γέρο Πέτρου Σάλιαρη καὶ τῆς ἀδελφῆς Ἀσάνως ἐκ μητρὸς μάμης μου.

Μετὰ φυλικῶν χαροπεισμῶν
Ι. Ἀθ. Παλαμήδης
τ. ἔπαρχος

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ κ. ΜΟΝΕΦΤΣΗ

Πρὸς τὴν
Ε.Ε.Ν.Ν. «Ο ΣΙΘΩΝ»
Νικήτην

Πολύγυρος 16.6.76

Ἄξιότιμοι Κύριοι,

Στὴν ἔκδοσή σας «Ο Σίθων», Μάιου 1976 καὶ στὸ ἀρχόθροο σας «περὶ αἰγιαλίτιδος ζώνης καὶ τῶν παραβιάσεών της» ἀναφερθήκατε στὴν «ἀπόροκάλυπτο», δπως τὴν ὄνομάσατε, ἐπέκταση τοῦ οἰκοπέδου μου, προφανῶς σὲ βάρος τοῦ αἰγιαλοῦ.

Πάνω σ' αὐτὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσω τὰ παρακάτω:

1. Δὲν ὑπάρχει θέμα ἐπέκτασης τοῦ οἰκοπέδου μου. Ἡ περὶ φραξή μου κατασκευάστηκε γιὰ τὴν προστασία τῶν μικρῶν ἔλαιον εδένδρων καὶ λοιπῶν ὀπωροφόρων ἀπὸ τὴν βοσκή.

2. Θὰ εἶμαι ὁ πρῶτος, ὁ δποῖος οὐθὲν ἐναρμονίσω τὴν περίφραξή μου μὲ τὸν αἰγιαλό, δταν αὐτὸς καθορισθῇ, γι' αὐτὸς καὶ χαιρετίζω κάθε ἐνέργειά σας πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴ.

3. Σήμερα δύως, χωρὶς τὸν καθορισμὸν τοῦ αἰγιαλοῦ, εἶναι ματαιοπονία νὰ συζητοῦμε γιὰ τὰ τελικὰ δρια τῶν κτημάτων.

4. Ἐχω ἀκόμη νὰ σᾶς πληροφορήσω, δτι κατὰ τὴν ἐπίσκεψη ψη στὸ κτῆμα μου μὲ 3 ὅργανα ἀρμοδίων Ἀρχῶν διαφορετικὲς ὑπῆρχαν οἱ ἀπόψεις τόσο μεταξὺ τῶν δοῦ καὶ μὲ τὴν δικὴ μου. Στὶς ἀπόψεις αὐτὲς δικαιολογημένα πρέπει νὰ προστεθῇ, σὰν πέμπτη καὶ ἡ δικὴ σας.

5. Εἶναι εὐκολονόητο δτι μία περίφραξη δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μεταφέρεται συνέχεια ἀπὸ θέση σὲ θέση.

Ἐπίσης ἡ αἰτηση μεμονωμένων ἴδιοκτητῶν γιὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ αἰγιαλοῦ, μπροστὰ σὲ κάθε κτῆμα, ἔκτος ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο ποὺ θὰ δημιουργοῦνται, λόγω τῶν χλιάδων περιπτώσεων, πιστεύω δτι θὰ εἶχε σοβαρές συνέπειες γιὰ τὸν δμοιδορφο καὶ ἀνεπηρέαστο καθαρισμὸ του.

6. Πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτῆς νομίζω δτι πρέπει νὰ στρέψουμε τὶς ἐνέργειές μας, δσο ἀκόμη εἶναι καιρός, γιατὶ τὸ πρόβλημα ἀπὸ μέρα σὲ μέρα γίνεται δξύτερο.

Μὲ ἐκτίμηση
Ε. Ι. Μονέφτσης
Διπλ. Ἡλεκτρολόγος Μηχ) γος

Ἀπάντηση τοῦ «ΣΙΘΩΝΑ»

Δεχτήκαμε μὲ χαρὰ τὴν εἰλικρινὴ δπως πιστεύομε πρόθεση τοῦ κ. Μονέφτση νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὶς ὑποδείξεις τῆς ἐπιτροπῆς καθορισμοῦ τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης. Θεωροῦμε δύως πρωτεῦνον σ' ἐνα πραγματικὰ εύνομοιμενο κράτος, νὰ μὴ περιμένουμε τὸν νόμο γιὰ νὰ συμμορφωθοῦμε, ἀλλὰ νὰ προχαλοῦμε τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου ἐνεργοῦντες ἀπλῶς μὲ καλὴ διάθεση.* Καὶ τὸ γεγονός ἀκόμη δτι ὑπάρχουν 5 διαφορετι-

κές γνῶμες γιὰ τὸν καθορισμὸν τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης, ὑποδηλεῖ τὴν νοστροπία ποὺ μᾶς κατέχει ὑστερα ἀπὸ πολύχρονη ἀταξία κατὰ τὴν δποῖα νόμος ἥταν πολλὲς φορὲς τὸ συμφέρον τοῦ ἰσχυρότερον.

* Στὴν προκειμένη περίπτωση νομίζουμε δτι δὲν εἶναι ὑπερβολικός δρος «ἀπόροκάλυπτη παραβίαση» δπως ἀλλωστε τόσο κάθαρα φαίνεται στὴ φωτογραφία ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ προγούμενο τεῦχος.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ἡ κάθε εἰδους ἐνίσχυση μᾶς δίνει δύναμη καὶ θάρρος νὰ συνεχίσουμε τὴν ἀγωνιστικὴ παρουσία μᾶς στὸ κτῆμα τῆς Χαλκιδικῆς.

Οι εὐχαριστίες μᾶς ἀπευθύνονται αὐτὴ τὴ φορὰ στὴ Διεύθυνση τῆς Ἀνωνύμου Εμπόρου καὶ Βιομηχανικῆς Εταιρείας «ΓΑΛΑΞΙΑΣ» Α.Ε.Β.Ε. καὶ στὸ Διεύθυντη τοῦ ὑποκαταστήματός της στὴ Θεσσαλονίκη συγχωριανὸ μᾶς κ. Νικήτα Δελθανάση γιὰ τὴν, ὑστερα ἀπὸ εἰσήγησή του, προσφορὰ 5.000 δραχμῶν μὲ σκοπὸ τὴν ἀγορὰ την.

·Ο ΣΙΘΩΝ στόν Κόσμο τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν

ΤΟ ΔΙΗΓΥΜΑ ΜΑΣ

ΣΤΟ ΚΟΡΦΟ ΤΗΣ ΚΑΛΟΓΡΙΑΣ

"Ολη ἡ ἀχτή, ἀπὸ τὴ Νικήτη μέχρι τὸ Νέο Μαρμαρᾶ, είναι σπαμένη, δουλευέντη μὲν ἄφρατο μεράκι ἀπ' τὸ δυνατό καὶ ἀλάνθιστο χέρι τοῦ μεγάλου Δημιουργοῦ.

Κι' ὄντας ἀγροικᾶς ἀπὸ πιστῆ
μεριὰ ὅλες ἔτοῦτες τὶς θαλάσσινες
γλῶσσες, ποὺ χυμοῦν καὶ ξεσκίζουν
τὰ σκληρὰ κοκκινοχώματα, ποὺ μὲ
λισσαγμένη μανία ἡ μὲ γαλαζοπόρα
σινή τρυφεράδα μισοῦν καὶ ἀγα-
ποῦν τὰ βράχια καὶ ποὺ ἡ Μοῖρα
τάττεις νὰ ζοῦνε σὰν αἰώνιοι ἐδα
στὲς, τότες κοιτᾶς κατάχωρφα καὶ
τὸ μάτι σου ξεφάχνει τὸ χάος,
γιατὶ θέλει νὰ δῆ τὴ οἵτα τοῦ οὐ-
ρανοῦ, τὴ σκιὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐτοῦ-
τος δῶ, ὁ τόπος ἐίναι φτιάγμένος
γιὰ νὰ εύχαριστῃ τὶς αἰσθήσεις. Εἰ
ναι καμωμένος γιὰ νὰ δίνη χαρὰ
καὶ ἀγαλλίαση σ' ὅποιον τὸν ἀγναν
τεύει. Ἐτοῦτος δῶ ὁ τόπος είναι
ἄγιος. Οἱ χωρικοὶ ἔδωσαν διάφο-
ρες ὀνομασίες στὰ μέοη αὐτὰ παρ-
μένες ἀλ̄ τοὺς μύθους ποὺ κυκλο-
φόρησαν πολλὰ χόρνια πολὺ καὶ
ἀλ̄ τὴ φοβερὴ προσήλωσή τους
στὴ θαρρεία.

στη σρήσεια.
Ο κόρφος της Κολόγονας ξα-
πλώνεται στενό βάθος ἀνάμεσα
στὸν Κάτσαρη καὶ τὶς Σπάθιες.
Εἶνα πάντοτε γαλαζοπράσινος, ἢ
συχος καὶ μὲ ἀφάνταστη ὑπομονὴ^{της}
γλύνει μὲ τρυφεράδα τὴν κατά-
ξανθη ἀμμουδιὰ σ' ὅλο τὸ μῆκος
της. Δυὸς κοκκινοχώματοι χαμηλοί^{της}
δύγκοι τὸν προφίλαγον χειμῶνα
καλοκαίρι ἀπ' τὸ βόρια καὶ τὸ Σι-
ούσκο.

‘Η μά πλευρά τοῦ κόρφου είναι παταγεμάτη ἀπὸ ἐλαϊδενδρα ποὺ μόνο κοντά στὸ κῆμα σταματοῦν καὶ δίνουν τὴ θέσην τούς σὲ χαμηλὰ σκίνια· καὶ πεντάμορφα πανύψηλα πεῦκα. ‘Η ἄλλη πλευρά είναι ἀγριώτερη μᾶς ὁμορφώτερη, καθὼς τὰ τεράστια πεῦκα μοιάζουν σὰν κοπαδιαστὸ μυρμηκολοὶ καταπάσινον, ἀπόλυτα αὐγατισμένο νὰ σέρνεται στὴν καμπουσιαστὴ οάχη μέχρι τὸ κῆμα. Κι’ ἀτ’ τῇ μιᾷ πλευρᾷ ὡς τὴν ἄλλη — δὲν είναι παραπάνω ἀπὸ 200 μέτρα — είναι θαρρεῖς σὰν ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Τέλειου χυμένη, ἡ κάτασπον γλυκεῖα ἀμμουδιά, ποὺ στὰ πόδια τῆς ξεψυχοῦν ἀπὸ λαγεία τὰ κυματάκια καὶ τὰ δαναστενάγματα τοῦ ἐρωτιάρη ἀνεμούν. ‘Ο μῆθος λέει πῶς σὲ τοῦτο δῶ τὸν κόρφο, παραδίτλα στὸ ἀκροθαλάσσι, ξεψύχισε σφαγμένη μιὰ καλόγοη, γιατὶ δὲ δόθηρε σ’ ἔναν ἀρχοντα τσιφλικὰ τῆς περιοχῆς... Κείνο τὸ φθινοπωριάτικο βραδυνὸ στὸ καρφενεῖο τοῦ ’Ανα-

γνωστάρα, κάμποσοι Νικητιανοί κουτσόπιναν καὶ συζητοῦσαν. Οὐ πιὸ πολλοὶ ἦταν ψαφάδες μὲ σκα- μένα μάγοντα κι' ἀπλυτα πινκά μαλλιά. Στὴ δεξιὰ γωνιὰ κοντά στὸ παφάθυρο, σ' ἔνα τραπέζι, κα- θονταν σκυφτός κι' ἔπινε ὁ Μῆ- τοσις ὁ Καλέας διλούμναχος. Τὸ μάτια του ἦταν θολὰ - θαρρεῖς ἀ- ρωστημένα - κι' ὅλο κοίταζαν ἔξω κατὰ τὴ μεριὰ τοῦ ἀνηφορικοῦ δρό- μου. "Ἐψαχναν ἐρευνητικά, γίνον- ταν ἔνα μὲ τὶς σκιές καὶ προσπα- θοῦσάν νὰ σκίσουν τὸ σκοτάδι, ἐ- νῶ στὸ μυαλὸ του οἱ σκέψεις - λ- διες σφήνες - τοῦ τὸ κλωθογύριζαν καὶ δέν μποροῦσε νὰ βάλῃ σὲ μιά τάξη τὰ πράγματα. "Ηπει μονορού- φι τὸ ζακί ἀπ' τὸ ποτῆρι, σκούπισε μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χειριοῦ του τὰ παχὺ του μουστάκι καὶ στερνὰ ἄ- φησε πάλι τὶς θύμισες νὰ τὸν κι- οιέψουν

Τὰ παιδικὰ του χρόνια τὰ πέρα-
σε κοντά στὸν πατέρα του, ζυμω-

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΟ ΟΡΟΣ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Τὰ διαμονητήρια είναι μιά ειδική ἄδεια, μὲ τὴν δύοις ἐφοδιάζονται οἱ ἐπισκέπτες τοῦ Ἀγ. Ὁρους γιὰ νὰ μποροῦν νὰ παραμείνουν καὶ νὰ διανυκτερεύσουν τὲ κάθε μονῆ. Ἐξδίδονται ἀπ' τὴ Δοϊκήσιο Χωροφύλακης ποὺ ἐδρεῖ στὶς Καρυές καὶ παρέχουν τὸ δικύοντα στοὺς κατόχους τευς — μ' ἔνα

κέντρο τῶν Καρυῶν δεσπόζει τὰ
κτήριο τῆς Περᾶς Κοινότητος ποὺ
είναι ἡ ἔδρα τῶν ἀντιπροσωπειῶν
τῶν εἰκοσι μοναστηριῶν. Ἐναλλάξ
ὅλα τὰ μοναστήρια, ἄλλα μὲ τὸν
πρῶτο καὶ ἄλλα μὲ τοὺς ἐπιστά-
τες ἔχουν στὰ χέρια τους τὴν ἐκ-
κλησιαστικὴ διοίκηση, ποὺ αἰδῆνε
τῷρα ἀντιμετωπίζει τὰ προβλήμα-
τα τῆς μοναχικῆς ζωῆς.

Στὴν πρώτη σειρὰ ἐνδιαφέροντος ἐδῶ τοποθετεῖται ὁ ναὸς τοῦ Πρωτάτου, ποὺ δρίσκεται δίπλα στὸ κτήριο τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος. Οἱ τοιχογραφίες του ποὺ είναι καύχημα γιὰ τὸ "Ἄγιον Όρος", ἀνάγονται στὸ 140 αἰώνα καὶ ἀνήκουν στὸν Πανσέληνο, τὸν ἀρχηγὸ τῆς Μακεδονικῆς Σχολῆς, στὴ ζωγραφική. Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων ἔπαθαν ζημιές καὶ ἐπιδιορθώθηκαν, οἱ υπόλοιπες δῦμοι, μὲ τὸ θεατισμὸ καὶ τὰ ξωηρά χρώματά τους ἐντυπωσιάζουν ἀκόμη καὶ σήμερα καὶ προκαλοῦν τὸ θαυμασμὸ τῶν ἐπισκεπτῶν. Ἀφοῦ εἴδαμε τὶς τοιχογραφίες καὶ παραπολούνθησαμε συνάμα τὴν ἀκολουθία τοῦ ἑσπεριοῦ, κατευθυνθήκαμε στὴν ἀστυνομία, ὅπου ἡ ἔκδοση διαμονητηρίου ἦταν ξήτημα λίγων λεπτῶν. Τοπεγράφησαν στὴ συνέχεια κι' ἀπὸ τὸν ἐπιρόσωπο τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος κι' ἔτοι μ' αὐτὰ στὰ χέρια μπορούσαμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε καὶ νὰ διανυκτερεύσουμε σ' ὅλες τὶς μονές. Πρώτη κι' ὄλας είχε σειρὰ ἡ μονὴ Κουτλουμούσιου ποὺ δὲν ἀπειχε παρὰ ἐλάχιστα ἀπ' τὶς Καρνές. Ἐπειδὴ ἔχει αὐτὸ τὸ προνόμιο, καθημερινὰ φιλοξενεῖ πολλοὺς ἐπισκέπτες, γιατὶ ὅσοι τύχουν ἀπόγεια στὶς Καρνές, σ' αὐτὴ καταφεύγουν. Τὸ ἴδιο θὰ κάναμε κι' ἐμεῖς, ἀφοῦ ἡ ὥρα ἦταν περασμένη καὶ δὲν προλαβαίναμε νὰ πάμε σ' ἄλλα μοναστήρια.

Οι Καρυές βρίσκονται στὸ κέντρο περίπου τῆς Ἀθωνικῆς χερσονήσου καὶ εἶναι ἡ πρωτεύουσά της. Γι' αὐτὸν ἐδῶ είναι συγχεντρωμένες ὅλες οἱ ἀρχές οὐ 'Αγ. "Ορους, πολιτικές, ἀστυνομικές καὶ ἐκκλησιαστικές. "Οπως εἶναι γνωστό τὸ "Αγιον" Ὁρός ἔχει ἔνα ίδιότυπο καθεστώς καὶ εἶναι αὐτόνομο. Στά-

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΜΑΣ

**Θελω απ' τα ποδια σου κατω ν' απλωσω
Υστερα πεπλα χρυσου δειλινου.**

Στεφανι να πλεξω απ' αλικο χυμο

Ιριδα η ελλειψη θολώνει τὸ νου

Αλλο δεν εχω παρα τα ονειρα μου

Ονειρα χιλια κομματια ζωης

Νειατών αντιστασή στο διάβα του

Ελπιδες δεκαέη χρονων προσμο

Ικετης μπροστα σου τ' αφηνω για :

Ροδα π' ανθισαν μεσ' την παγώ

Ως να βαδίζης στα Ξεπνοά ροδο

Νανι τα βηματα σου ελαφρια.

M

Μαίην Αιτοί

ἀναδρομὴ στὸ παρελθὸν, στὴ ζωὴ, στὰ ἔθιμα

NIKHTIANA ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

*****Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ ΣΤΗ ΝΙΚΗΤΗ*****

Τὰ παλιὰ χρόνια στὸ βορειούπικὸ καὶ βορειοανατολικὸ μέρος τοῦ χωριοῦ μέσα στὰ δυό χέματα ὑπῆρχαν τὰ πηγάδια διποὺς ἡταν οἱ κοπάνες, 15 - 20 στὸ κάθε μέος συγκεντρωμένες, ἕδιοτητες, φτιαγμένες ἀπὸ κοδιοὺς πεύκων στὸ δάσος καὶ μεταφεομένες μὲ τὴν γαρίαν βόδια ἢ ἄλογα. Ζύγιζαν 200 περίπου διάδεσης ἡ μία. "Ομοια καὶ στὴ «παλιὰ βρύση» δίπλα στὶς ληγαριές. Ἡταν γουφισμένες μὲ σκεπάρνια καὶ στὶς ἄκρες εἶχαν τὰ κοπανάρια. Ἡταν περίπου 60 κοπάνες πονάνηραν σὲ 60 ἕδιοτητες καὶ ἐξυπηρετοῦσαν δόλο τὸ χωριό.

Οἱ γυναῖκες μάζευαν δλες τὶς ἄλλαξιες 15 ἡμερῶν γιὰ νὰ τὶς πλύνουν μιὰ ὀλόκληρη μέρα. Πολλὴ δουλειὰ, μὲ τὸ φτιαχτὸ ἀπὸ μούρδες λαδιοῦ σαπούνι ποὺ ἡταν πλάκες ἵσες μὲ μισὸ τοῦβλο ἡ κάθε μιὰ, ἀλλὰ πολὺ κατάλληλο, γιατὶ τὰ ροῦχα γίνονταν πολὺ καθαρὰ καὶ εὐωδιαστὰ. Νύχτα σχεδὸν πήγαιναν οἱ γυναῖκες φορτωμένες τὸ καζάνι τῶν 50 διάδων νερὸς, ἀδειοὶ βέβαια, καὶ τὰ ἔνδια φορτωμένα στὴν τρόκνια νὰ ἀνάψουν τὸν χαρκόλακες νὰ γίνησι θεομὸς καὶ μετὰ ἄλλο φόρτωμα στὴν τρόκνια τὴν πλυστοκάλαθα πάλι στὴν τρόκνια. Πολὺ κούραση λοιπὸν ἡ μπογάδα δῆλης τῆς ἡμέρας καὶ τὸν χειμώνα ἐπὶ πλέον τουρτούριζαν καὶ ἀπὸ τὸ κρύο.

Τότε ἡταν καὶ οἱ κοπέλλες βοηθοὶ στὶς μητέρες διότι δὲν σπούδαζαν νὰ εἰναι μακρὰ ἀπὸ τὸ χωριό δπως τώρα, γι' αὐτὸι οἱ γυναῖκες ξητοῦσαν πολὺ νὰ γεννήσουν κάρη νὰ βοηθᾶστὴν πλύση δπως καὶ στὶς ἄλλες γυναικεῖς δουλειές.

Λοιπὸν τὸ βράδυ κατακυρωμένες στὸ σπίτι δὲν δέχονταν κοιθέντες ἀπὸ τὸν ἄνδρες τοὺς, γι' αὐτὸι καὶ αὐτοὶ ἔστω καὶ κουρασμένοι ἔπειπε νὰ γλυκομήσουν τὴν γυναίκα τους καὶ νὰ κάνουν καὶ δουλειές εἰδ' ἄλλως ἡ καθηγᾶς ἡταν σίγουρος.

Στὰ χρόνια μας τὰ ἀπορρυπαντικὰ καὶ τὰ πλυντήρια ξεκούρασαν τὶς γυναῖκες, ἐνῶ ὁ «κότσικας», ὁ «τζιρόνης» καὶ ἡ «παλιὰ βρύση» χάσαν τὴν παρέα τους καὶ τώρα εἶναι ἐντελῶς ἔρημοι.

Κωνσταντίνος Θωμᾶς

ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ . . .

Τὸ δεκαεπτάχρονο ἀγόρι πλατσούριζε ἀφηρημένο στὸ βρόχινο νερό. Ἡταν ἡ γιορτὴ τῆς μητέρας. Στὰ μάτια του στριφογύρζαν μικροπράγματα: διποὺς ἀγοράση μὲ τὸ κατοστάρικο ποὺ τοῦδινε ὁ πατέρας κάθε Σάββατο.

Διάβηκε μὲ βῆμα ἀβέβαιο τὴ σχολικὴ σιδερόπορτο.

— Δὲ πιστεύω νὰ μὲ σηκώσῃ σήμερα ὁ φιλόλογος, σκέφτηκε φευγαλέα.

.... Τὸ κουδούνι στὸ σπίτι του ἀκούγεται τὸ ἴδιο μονότονα, ὅπως κάθε μεσημέρι ποὺ ἐπιστρέφει. Σπίτι - σχολεῖο . . . Σχολεῖο — σπίτι . . .

Ἡ μητέρα του εἶναι κι' ὀλας μπροστά του, τὸν περίμενε.

Χαμηλώνει τὸ βλέμμα, προχωρεῖ δισταχτικὰ ἔνα βῆμα, καὶ ὑστερα λέει θαρρετά:

— Μαμά, δὲ σοῦ πῆρα δῶρο γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς μητέρας, φέτος. Ξέρεις, στὸ σχολεῖο, ἔκεινον τὸν φίλο μου τὸν Γιάννη, . . . ἡ μητέρα του δὲν ἔχει λεφτά οὔτε μιὰ μπλούζα νὰ πάρῃ. Βάλλαμε ἡ παρέα ἀπὸ ἑκατὸ δραχμὲς καὶ τῆς πήραμε ἔνα φόρεμα.

Ἡ ἀνάσα του σώθηκε. Σταμάτησε νὰ μιλᾷ. Ἀπλωσε τὰ χέρια νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Εἰδε ψυχρὸ τὸ βλέμμα τῆς κι' ἔμεινε ἐκεῖ μετέωρος κι' ἀπορημένος.

Ἡ φωνὴ του πατέρα ἀκούστηκε αὐστηρὴ ἀπ' τὸ σαλόνι:

— Εἶσαι ἀνόητος. "Ακου λέει νὰ κάνῃ δωρεὲς μὲ ξένα λεφτά.

— Μὰ δὲν ἡταν ξένα - τόλμησε ν' ἀπολογηθῇ - τὰ χαρτῖα μου ἡταν.

— "Αμα βγάλης δικὰ σου λεφτά, δὲν θὰ τὰ χαρτίζης.

.... Κλειδωμένος στὸ δωμάτιό του ἔκλαιγε ὥρα πολλὴ. «Οἱ ἄνθρες δὲν κλαίνε» τοῦδινε πῆ. Τοῦδε δὰ αὐτὸ μικρὸς. Μὰ δὲν μπροστοῦσε νὰ κάνῃ κι' ἀλλιῶς. «Αμα βγάλης δικὰ σου λεφτά δὲν θὰ τὰ χαρτίζης» . . .

— Τοὺς σιχαίνομαι τοὺς μεγάλους. Τις σκέψεις τους, τὰ αἰσθήματά τους. Μοῦ φέρονται ἀναγούλα, ξέσπασε δυνατά.

Ἐγλιψε ἔνα δάκρυ ἀπ' τὸ μάγουλό του, ρούφηξε τὴ μύξα του κι' ἔφτυσε στὸ παρκέ. Τοῦδονταν ν' ἀρχίσῃ νὰ φτύνῃ παντοῦ. Καὶ πρῶτα - πρῶτα τὸν ἀνθρώπους.

ΑΓΓ. ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

Οι πατριῶτες μας μᾶς βοηθοῦν

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΙΣΤ. & ΛΑΟΓΡ. ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ στὸ «ΣΙΘΩΝΑ»

«Η Ιστορικὴ καὶ Λαογραφικὴ Έταιρεία Χαλκιδικῆς» συμβάλλει κατὰ πολὺ στὴν εὐρύτερη γνωστοποίηση τοῦ ιστορικοῦ καὶ λαογραφικοῦ πλούτου τοῦ τόπου μας.

Οἱ εὐχαριστίες μας εἶναι ἐλάχιστο δεῖγμα εὐγνωμοσύνης σ' αὐτὴ, γιατὶ πέρα ἀπ' τὴν εὐγενὴ παραχώρηση τῶν φιλόξενων γραφείων τῆς στὴ Θεσσαλονίκη, γιὰ συνεδριάσεις τῆς Έταιρείας μας, τελευταῖα ὑλοποίησε περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον τῆς προσφέροντάς μας δῆλη τὴ σειρὰ «τῶν Χρονικῶν τῆς Χαλκιδικῆς».

«Ο ΣΙΘΩΝΑ»
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
'Ιδιωτηρίας
Έκπολιτιστικῆς Έταιρείας
ΝΕΩΝ
Νικήτης Χαλκιδικῆς
ΣΤΝΤΑΣΣΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Διοτή: ΕΕΕΝ Ο ΣΙΘΩΝ
Νικήτη Χαλκιδικῆς
Τυπο Μουγκός
Πρ. Νεολάριον 1 ☎ 272252

Τὴν εὐχαριστοῦμε καὶ ζητᾶμε ἡ συμπαράστασή της νὰ ξηγή καὶ συνέχεια.

ΘΕΜΑΤΑ - ΑΠΟΨΕΙΣ - ΡΕΠΟΡΤΑΣ - ΜΕΓΕΘΥΝΣΕΙΣ - ΘΕΜΑΤΑ - ΑΠΟΨΕΙΣ - ΡΕΠΟΡΤΑΣ

ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Ένα σύνολο ἀνθρώπων μὲ κοινὴ γλώσσα, κοινὸ δίκαιο, κοινὲς παραδόσεις καὶ ιστορία, ἀπαρτίζει (κατὰ κανόνα) ἔνα "Εθνος".

Απαραίτητη προϋπόθεση ἀλλὰ καὶ ἀδιάφευστη ἐπιβεβαίωση γιὰ τὴν ὑπαρξὴν τοῦ "Εθνους, εἶναι ἡ κοινὴ συνείδηση πολλῶν ἀτόμων διὰ ἀνήκουν σ' αὐτὸν τὸ "Εθνος, δηλ. ἡ «κοινὴ ἐθνικὴ συνείδηση».

Ἄπὸ αὐτὴν δημιουργοῦνται τὸ "Εθνη καὶ χάρη σ' αὐτὴν ἐκατομμύρια ἀνθρώποι μοχθοῦν γιὰ νᾶχη τὸ δικὸ τους.

"Εθνος τὸ προβάδισμα, ἀγωνίζονται γιὰ νὰ συντηρήσουν τὴ φύμη του, πολεμοῦν γιὰ νὰ ἐπεκτείνουν τὰ δικά του, θυσιάζονται γιὰ νὰ τὸ διατηρήσουν ἀνέπταφο.

Ἡ λατρεία τοῦ "Εθνους ἐπέζησε μέχρι σήμερα σ' δλες τὶς

ἐποχὲς καὶ σ' δλους τοὺς γεωγραφικοὺς χώρους μὲ τὴ μορφὴ ἐνὸς ἀδιάλλειπτα ἐπαναλαμβανούμενου φαινομένου.

... ΕΜΕΙΣ, τὸ Ελληνικὸ "Εθνος ἀνάφαμε τὴ δάδα τοῦ πολιτισμοῦ ... Σ' ΕΜΑΣ, στὸ Γαλλικὸ "Εθνος, διφεύλεται ἡ Ἀναγέννηση, ... ΕΜΕΙΣ, οἱ Ἑβραιοὶ εἴμαστε ὁ περιουσιος λαὸς, ... ΚΙ ΕΜΕΙΣ, οἱ Γερμανοὶ, ἡ προνομιύχα φυλὴ.

Θὰ μποροῦσε νὰ τὸ χαρακτῆριση κανεὶς σὰν παγκόσμιο φαινόμενο *«εθνοκεντρισμοῦ»*. Παγκόσμιο καὶ πανάρχαιο: Στοὺς Δελφοὺς εἶχαν τοποθετήσει οἱ Ἀρχαῖοι "Ελληνες τὸν «ὅμφαλὸν τῆς γῆς». Εἶμαι βέβαιος δυμῶς πῶς καὶ οἱ ... Κινέζοι θάχαν ἀνακαλύψη τὸ δικὸ τους «ὅμφαλὸν τῆς γῆς», ἀσφαλῶς κάπου στὴ Κίνα.

Αὐτὸν ἀκριβῶς εἶναι ἡ ἐθνικὴ συνείδηση: ἡ βεβαιότητα διὰ εἴμαστε ταγμένοι σὲ μιὰ ίδεα, σ' ἔνα "Εθνος, μαζὶ μὲ ἄλλους διοικοῦμε σὲ ποῦμε διὰ ἡ σπουδαία δαιότητα ἐνὸς καθήκοντος ἔξαρταται ἀπ' τὸ πρόσωπο ἡ τὸ ἀντικείμενο στὸ διποτὸν ἀναφέρεται. Τὸ καθῆκον, π.χ. πρὸς τὸ Θεό εἶναι σπουδαιότερο ἀπ' τὸ καθῆκον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ καθῆκον πρὸς τὴ ζωὴ εἶναι ἀνώτερο ἀπ' τὸ καθῆκον πρὸς τὴν περιουσία. Κι' ἀπ' τὸν χρισμὸ τῶν προσώπων στὰ διποτὰ ἀφοροῦν μπορεῖ νὰ ἐκτιμήθοῦν τὰ καθήκοντα. "Ετοι ἡ σωτηρία ἀλόκηρου ἔθνους εἶναι προτιμότερη ἀπ' τὴ σωτηρία μερικῶν ἀνθρώπων. Κι' αὐτὲς δυμῶς οἱ διαφορίσεις δὲν ἔχουν ἀπόλυτο κύρος, αὕτε καλύπτουν δλες τὶς περιστάσεις στὶς διποτες τὸ ἀπομονωθῆση. Κλασικὸ παράδειγμα ἀμφιλαντεύσεως ἀποτελεῖ ἡ στάση τοῦ πρόγκηπτα "Αἰμιλετ στὸ διμώνυμο ἔργο τοῦ Σαιξηνοῦ. Μπροστὰ στὴν ἐπιθυμία καὶ τὴν ὑποχρέωση νὰ ἀκολυθῇ τὴν ἄγρια δολοφονία τοῦ πατέρα του καὶ τὴν ἀνάγκη νὰ φτάσῃ στὸ σκοπὸ αὐτὸν μὲ ἐλεεινὰ μέσα, στέκεται τόσο ἀμφίβολος, ὥστε νὰ φτάνῃ στὸ σημεῖο ἡ

Ἄλλὰ ἡ ἐθνικὴ συνείδηση δὲν εἶναι βέβαια ἰδιότητα κληρονομικὴ, ὥστε αὐθίπταρκτα νὰ ἀπαντιέται σὲ κάθε νεογέννητο. Γι' αὐτὸν τὸ λόγο τὸ κάθε "Εθνος, παρακινημένο ἀπὸ ἔνα εἰδος συλλογικῆς αὐτοσυντήρησης, *«μπολάζει»* μὲ τὴν ἀτράταχτη πεποίθηση «ὅτι ἀνήκουν σ' αὐτὸν», τὰ ἀτομα ποὺ τούχουν τάξει οἱ ιστορικὲς συνθῆκες.

Ἡ πεποίθηση αὐτὴ, φιλομένη βαθειὰ στὸ συναίσθημα ἀπὸ νηπιακὴ ἀκόμα ἡλικία, ταυτίζεται μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου μὲ τὴ συνείδηση καὶ δημιουργεῖ τὴ λεγομένη *«εθνικὴ συνείδηση»*.

Ἡ διεργασία γιὰ τὴ δημιουργία τῆς ἐθνικῆς συνείδησης περνᾶ ἀπὸ πολλὲς φάσεις:

Τὰ πρῶτα λόγια ποὺ διαβένονται γιὰ τὸ "Εθνος «του» ἀπὸ τὸν γιονεῖς καὶ τοὺς δασκάλους, τὰ βιβλία ποὺ διαβάζει, ἡ ιστορία διποτὸς τὴ μαθαίνει, ἡ στρατιωτικὴ θητεία ποὺ ὑπηρετεῖ, ἀκόμα κι' ὁ *«δροκός»*, ποὺ δίνει γιὰ νὰ πάρῃ ἔνα πτυχίο, νὰ διορισθῇ κάπου, νὰ ἀσκήσῃ ἔνα ἐπάγγελμα ἢ δημόσιο λειτούργημα, εἶναι δλα προκαθορισμένες δίοδοι, ποὺ διδηροῦν στὴν ἔνταξη τοῦ ἀτόμου στὸν ἐθνικὸ τοῦ χῶρο.

Τὸ σταδιακὸ πέρασμα τοῦ κάθε ἀτόμου ἀπὸ αὐτὲς τὶς φάσεις, ποὺ ἐμφανίζονται μὲ μορφὴ *«φυσικῆς ἀναγκαιότητας»*, ὥστε νὰ ἀποκλείεται ἐνδεχόμενη ἀμφισβήτηση τους καὶ ποὺ περισσότερο κάθε δυνατότητα ὑπεκφυγῆς τους, ἔξυφαίνει τὸν ἀρρητὸ δεσμὸ πολίτη - ἔθνους.

Ἐναν δεσμὸ βαθιὰ φιλομένο στὸ συναίσθηματικὸ χῶρο, ποὺ ξεπερνᾶ τὰ δριμὰ τοῦ *«πτιστεών»* καὶ γίνεται *«πίστη»*, χωρὶς νᾶχη ἀνάγκη ἀπὸ ἀποδείξεις λογικὲς.

Γιατὶ στὴ λαϊκὴ συνείδηση δὲν ὑπάρχει ἀπόδειξη πιὸ τρανὴ ἀπὸ τὸ *«εκοινὸ αἷμα»* ποὺ φέρεται στὶς φλέβες. Τὸ *«διμαμίον»* ξακολουθεῖ σήμερα, παρὰ τὸ πέρασμα δυὸ χιλιάδων χρόνων, νᾶνται ἡ ἀπλοῦκη ἔκφραση μᾶς ἐνότητας ἐθνικῆς.

ΑΓΓ. ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ

Τπάροχουν περιπτώσεις διερωτᾶται ἀν πρέπει νὰ ζῆ ὅχι κι' οὗτε σ' αὐτὸν τὸ πρόσβλημα νὰ μπορῇ νὰ δώσῃ ἀπάντηση.

Ἄπ' τὰ παραδείγματα αὐτὰ καὶ ἄλλα δεδομένα φαίνεται πόσις δύσκολη εἶναι ἡ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα ποιὸ καθῆκον εἶναι προτιμότερο. Τπάροχουν δέκατα μερικὲς ἀρχὲς ποὺ προσφέρουν κάποια *«βοήθεια»*. Η ἀντίδραση τῶν ἀτόμων σ' αὐτὸν τὸ ζήτημα εἶναι ἐντελῶς διαφορετική. Μερικοὶ κάνουν ἀμέσως αὐτὸν ποὺ θεωροῦν σωστό. "Αλλοὶ ἀμφιταλαντεύονται μέχρι νὰ τὸ πραγματοποιήσουν, ἐνῶ πολλοὶ μένουν ἀναποφάσιστοι καὶ ἀδρανεῖς. Ο Σωταράτης π.χ. δταν δρέθηκε μπροστὰ στὸ διπλὸ καθῆκον τῆς ζωῆς ἀπ' τὴ μιὰ καὶ τῆς ὑπακοῆς στοὺς νόμους τῆς πολιτείας ἀπ' τὴν ἀλητή, δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου νὰ ἔκλεξῃ. Οὗτε ἡ Ἀντιγόνη, θέλοντας νὰ θάψῃ τὸν ἀδελφό της, παρὰ τὴ διαταγὴ τοῦ βασιλικᾶ πονταν ἀντίθετη. Ἀπεντίας ἡ ἀδελφή της, Ισμήνη δὲ ἔρει ποιὸ δρόμο ν' ἀκολουθήσῃ. Κλασικὸ παράδειγμα ἀμφιλαντεύσεως ἀποτελεῖ ἡ στάση τοῦ πρόγκηπτα "Αἰμιλετ στὸ διμώνυμο ἔργο τοῦ Σαιξηνοῦ. Μπροστὰ στὴν ἐπιθυμία καὶ τὴν ὑποχρέωση νὰ ἀκολυθῇ τὴν ἄγρια δολοφονία τοῦ πατέρα του καὶ τὴν ἀνάγκη νὰ φτάσῃ στὸ σκοπὸ αὐτὸν μὲ ἐλεεινὰ μέσα, στέκεται τόσο ἀμφίβολος, ὥστε νὰ φτάνῃ στὸ σημεῖο ἡ

Μ. Π.

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 3)
ποὺλι, σὰν ὅμοια μ' αὐτὲς ὅλες ποὺ
αἰσθάνονται τὶς εὐτυχισμένες στι-
γμὲς νῦναι περισσότερες ἀπ' τὶς κα-
κὲς. Σὰν ὅλες αὐτὲς ποὺ βλέπουν
τὴ ζωὴ τους δεμένη χειροπόδαρα
μέ τὴν τιμότητα, τὴν ἀπλότητα,
τὴν ἄμετην ἀγάπη γιὰ ὅλα τὰ πρά-
γματα ποὺ ὑπάρχουν καὶ καθημερι-
νὰ σέφουνται ἀπάνω στὴ φλοῦδα
τῆς γῆς. Κι' ἔτσι τὰ εὐτυχισμένα
χρόνια πέρασαν. 'Ο Μῆτρος αἰσθα-
νόταν πώς ἐτούτη -ή εὐτυχία του
θὰ συνεχίζονταν. Πάντα ὅταν μᾶς
κιθερώναει τὸ εἶναι μας, τὸ γλυκὸ
σύθιμπο μᾶς εὐτυχισμένης κατά-
στασης, μᾶς εἶναι ἀδύνατο νὰ σκε-
φτοῦμε ὅτι ὅλα μπόρει νὰ τελειώ-
σουν μακρού ἀπὸ κείγο ποὺ θέλου-
με. Καὶ εἶναι ἀδύνατο γιατὶ τότε
ἡ σκέψη μας συνηφάζεται μὲ τὴν
ἰδέα του θάνατου.

Τὴν μέρα ηπούνγε στρατιώτης τῇ θυμότανε ἰδιαίτερα. Τὴν πέρασε ὅλη μαζὶ μὲ τὴν Μαρία περοπατώντας ὥσες δλόκληρες στὴν Ἀγιὰ Βαρθάρα καὶ μιλώντας γιὰ τὴν ἀγάπη τους. Μόλις θὰ ἀπολιυτάνε θᾶβαζαν στεφάνι. Θὰ τὴν ἔκανε πρώτη κυρά τοῦ χωριοῦ θᾶκαναν πολλὰ παιδιά· καὶ θὰ γέροαζαν μέσα στὴν εὐτυχία τους.

Σάγη ἀπολύθηκε γύνισε μὲ λαχτά
οα στὸ χωρὶο. Μὰ ἀπ' τὴν πρώτη
κι' ὅλας μέρα κατάλαβε ὅτι κάτι
δὲν πήγαινε καλὰ. Ἡ Μαρία δὲν
ῆταν ἡ παλιὰ Μαρία. "Οχι πώς δὲν
τοῦ φερότανε καλὰ, ἀλλὰ τὴν ἔ-
βελλε σκεφτική, καθόλου πρόθιμη
νὰ βγαίνει μαζὶ του καὶ τὸ κυριό-
τερο ἀπόφενγε νὰ ἀπαντάει στὶς
ἐρωτήσεις του γιὰ τὸ πότε θὰ γί-
νονται ταῖοι μὲ πατᾶ καὶ μὲ κουπιά-
ρο. Αἰσθανότανε ἔνα σιδερένιο χέ-
οι νὰ τοῦ πιάνει καὶ νὰ τοῦ στρί-
βεις τὰ σωθικὰ καὶ τὸ στῆθος του
ἄδειο ἀπὸ κάθε τι ποὺ ἄλλοτε τὸν
συγκινοῦσε.

Πίεσε τὴν Μαρία νὰ τοῦ πῇ τὴν
ἀλήθεια καὶ ἔνα βοάδυ χτυπώντας
την μὲ λύσσα τὴν ἀνάγκασε νὰ
τοῦ τὰ πῆ δόλα.

Τὸ περασμένο καλοκαίρι καθώς πήγαινε φαγητό στὸν πατέρα τῆς ποὺ γριπάρως στὸν "Αη Γιάννη, κεῖ κοντά στὴ Λιθερή τὴν ἐπετέθητάς ὁ Νότης ὁ Πλασταρᾶς καὶ τὴ βίασε. Μετὰ ἀπ' αὐτὸν τὴν ἐκβίαζε καὶ τὴν είχε τοῦ χειροῦ του. Τελείωταί τὴν ἥθελε γυναίκα του καὶ ἐτούτες τις μέρες θὰ ἐρχότανε στὸ σάπι της γιὰ νὰ τὴ Σητήση Παφόδο ποὺ δὲν τὸν ἀγαποῦσε, ἥταν ὁ πρόδοτός ἀντρας ποὺ τὴν ἔκανε γυναίκα καὶ θὰ τὸν δεχότανε γιὰ ἄντρα της πνίγοντας τὴν ἀγάπη ποὺ φωλιάζε μέσα της γιὰ τὸν Μάταιο.

Ο Μῆτος ἔφυγε σὰν τρελλός. Ἀνέβηκε στὸν Ἀλήνιμο καὶ τὸ κλάμα του ἀντιθίσκει στὶς ρεματιές. Σὰν σινηρόθει, κατηφρόδιση γιὰ τὴ δόλτα μὲ τὰ μάτια κατακόκκων γαὶ μᾶς διάθεστη ἀταίσια.

Περοπατοῦσε θαρρεῖς ἀνάμεσα σὲ λιβάδια ἀπὸ κατακόκκινα λουλούδια, τάπιανε, τὰ ζωύτιζε καὶ ἔπινε τὸ ζωιμὸν τους κατάδιο αἴμα. Ἀπόψε εἶχε λύσσα, μισοῦσε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἥθελε νὰ σκοτῶσῃ τὸ Νότη.

Κατάληξε στὸ καφενεῖο πίνον
τας φακὰ καὶ τηρώντας μὲ θανάσι-
μο μάτι τὸ ἀνηφόρι. 'Ο Νότης κα-
θότανε λίγο πιὸ πάνω καὶ θὰ περ-
νοῦσε μπροστὰ ἀλ' τὸ καφενεῖο δ-
πωσδήποτε.

Κατὰ τὸς 10 ἡ ψηφὴ κορυφοστι-
σιὰ τοῦ Νότη φάνηκε νὰ προχω-
ράει γοργά. 'Ο Μῆτσος πετάχτηκε
δῶσ καὶ στάθηκε μπροστά του. 'Ο
Νότης σταμάτησε ἀπορημένος καὶ
μισοχαμογέλασε.

— Γειὰ σου Μῆτσο, εἶπε καὶ πῆγε νὰ προχωρήσῃ.

Τὰ μάτια τοῦ Μήτου ἀστραφαντὶ^{τὸν} καὶ τὰ μελίγγια τοῦ κόντευναν γὰρ σπάσουν. Ἀπλωσε τὸ πλατὶ τους χέρι καὶ ἀρπαξε τὸ Νότη ἀτ' τὰ μπράτσο.

— Αὐτὸς ποιῶνας στὴ Μαρία
Νότη δὲν ἔπληρωνται πάρα μο-
νάχα μὲ αἴμα. Δὲν θέλω νὰ σὲ
χτυπήσω μπαμπέσικα, γι' αὐτὸς σὲ
φωτὸν ποὺ θέλεις νὰ χτυπηθούμε-
καὶ μὲ τὶ. 'Ο ἔνας ἀλ' τοὺς δύο
ποέπει νὰ σιδύσῃ.

^{τοῦ} Ἡταν' ἀπ' τὰ πρῶτα παλημάφια τοῦ χωριοῦ ὁ Νότης καὶ τόλεγε ἡ καρδιὰ του. Ορθώσε τὸ ἀνάστημά κι' ἔσφιξε τὶς γροθιές του.

— Τὰ χαράμια τα θάμαι στήν Καλόγηρα γιὰ γοῖπο. Θὰ σὲ περιμένω μὲ τὸ μαχαίρι μου.

Τίναξε στερνά ἀπὸ πάνω του τὸ
χέοι τοῦ Μήτσου καὶ ἀνηφόρισε
γιὰ τὸ σπίτι του.

‘Ο Μῆτος πῆρε τὸ δρόμῳ γιὰ
τὴ παραλία ἐνῷ χιλιάδες σκέψεις
τὸν συντρόφεναν. Σὰν ἔφτισε στὶ^{τι}
τι ἔπαλωσε μὰ δὲν μποροῦσε νὰ
κοιμηθῇ...’

⁷ Ήταν 20 τοῦ Ἰούλη. Κείνα τὰ χρόνια πάντα ἦταν καταχώκινα στὸν δῷζοντα, βαμμένα ἐπ' τὸ ἀδόκιμο παντοδύναμο χέοι τοῦ Ἡλιου.

· Ή σκουρόγκριζη ἀκόμη θάλασσα
ἔγλυψε μὲ απαλάδα τὴν δύμούδα

'H Θάλασσα καὶ μεῖον

Τὸν τελευταίον καιρὸν, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Ναυτικῆς ἑβδομάδος πάνδημος ὁ Ἑλληνισμός γιόρτασε τὸ «ὑγρὸ Στοιχεῖο» ποὺ τὸν περιβάλλει, τὴν θάλασσαν. Σιγῇ θάλασσα δέφελεται, στὴν εὐρύτερη ἐννοιά της, ἡ υπαρξη κι' ἔξελιξη τῆς ζωῆς. Οξυγονοῦται ἡ ἀτμόσφαιρα, κανονίζεται τὸ κλίμα μιᾶς περιοχῆς καὶ κατὰ συνέπεια ἡ γεωργικὴ παραγωγὴ της. Εἶναι μιὰ τεράστια ἀποθήκη ἄλατος, μιὰ ἀνεξάντλητη πηγὴ ἐνεργείας, καὶ ἔξαγει βρώμιο, κάλιο, μαγνήσιο, καυστικὴ ποτάσσα καὶ ίώδιο. Ἐπίσης ἔξαγονται φυτικὰ καὶ ζωϊκὰ προϊόντα διποτὲ τὰ κοράλλια, μαλάκια καὶ κογχύλια. Μὲ τὴν ἀλιεία ἔξασφαλίζεται μεγάλος τροφικὸς πλοῦτος μοναδικὸς σὲ φύσην ποτὲ.

της δπως κι' ή στεριά. Καὶ τὴν
ἔχει καλύτερη ἀπὸ τὴν στεργιάν.
Ἐδῶ· δὲν ἔχει λόγια· ἔκαμες
ἔλαθες· σοῦ· τὸ τίναξε ἀπάνω
σὰν ἀστραπόβολο! Καὶ νὰ σοῦ

Από οίκονομική άποψη ή θα λάσσια συγκοινωνία είναι τὸ ἀσφαλέστερο, καὶ τὸ πιὸ οίκονομικὸ μέσον ἀνταλλαγῶν καὶ δημιουργίας σχέσεων μεταξὺ τῶν λαῶν.

Ἡ πολιτιστικὴ ιστορία τῆς ἀνθυωπότητος ἀρχῆς εἰ μὲ τὴν

‘Η ἀγάπη τοῦ Λαοῦ μας γιὰ
κατασκεψὴ τῆς πόρτης πλωτῆς
μεθ’ αὐτῆς. Οἱ Φάριμοι καὶ μάταιοι
ιὸν θάλασσα φτάνει μέχοι τὸ

σχεδίας. Οι Φοινίκες και υστέρα οι Έλληνες ήταν οι πρώτοι που δημιούργησαν Ναυτιλιακή Δραστηριότητα και μετέδωσαν την θαλάσσια φτιάντες τη θάνατο. Ο ποιητής μας Ν. Καββαδίας γράφει:

στὸν βάροθαρο τότε κόσμο τὰ
ἐκλεπτυσμένα ἔθιμα, τὶς πρῶ-
τον μακρυσμένων ταξιδιῶν
καὶ τῶν γαλάζιων πόντων
καὶ θὰ πεθάνω μιὰ βραδυά,

σὰν ὅλες τὶς θραδινὲς
χωρὶς νὰ σχίσω

τη θολή γραμμή τῶν ὁριζόντων»
Στοὺς καθημερινοὺς καὶ ἀ-

νονταν σήμερα κεῖ στὸν κόρφο τῆς καλόγοης. Ἀπ' τὴν μάτη ξεπόδιαλε ὁ γρῖπος κατγεμάτος ἀπὸ τοις χειές φάτσες θαλασσινῶν. Μὰ σήμερα δὲν θὰ γριπάριζαν. Θὰ κάθονταν ἄφωνοι καὶ θὰ δάκρυζαν. Γιατὶ στὰ πόδια τῆς θάλασσας θᾶβλεπαν μὲν βουνάμαρα δυὸς κορμῶν νεανικῶν νάναι ἔξατλωμένα, ξεσκισμένα ἀπ' τὰ μαχαίρια. Θᾶβλεπαν τὸ αἷμα τους νὰ κοκκινίζει τὴν ἀφρογύαλαζη θάλασσα καὶ θάκαναν τὸ σταυρὸν τους.

Βαγγέλιος Παπαγούστου

Ν. Θ. ΣΤΕΟΝΙΟΥ

6 ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΠΛΟΥΣ (Συνέχεια από τη σελ. 1)

Κόλπου τὸν Ιούλιο τοῦ 1973, μὲ πλήρη επιτυχία. Εἴκοσι τρεῖς (23) κολυμβητές ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα πλέον, κίνησαν ἀπὸ τὴν Καλλιθέα αὐτὴ τὴν φρούρια, μὲ τὶς εὐχές τῶν 2.000 περίπου παρευρισκομένων καὶ τὶς φροντίδες τοῦ φιλόξενου ξενοδοχείου «Ἀμυνταί Ζεὺς», στὶς 6 τὸ πρωΐ, μὲ τὴ συνοδεία πολλῶν μηχανοκίνητων πλοιαρίων καὶ σκαφῶν τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ Ναυτικοῦ μας, γιὰ νὰ φθάσουν οἱ 7 ἀπ' ἀυτοὺς στὴ Νικήτη, δῆπον τὸν περίμενε ἔνα πλῆθος ποὺ παραληροῦσε ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Φωτόθολίδες καὶ σειρήνες τῶν πλοίων συνόδευαν τὸν τερψατισμὸν τοῦ κάθε κολυμβητῆ. Ἡταν γι' αὐτοὺς δῆλοι ΠΡΩΤΟΙ.

Μὲ διάλειμα τὸ καλοκαίρι τοῦ 74, λόγω τῶν γεγονότων τῆς μεταπολίτευσης, πραγματοποιήθηκε πέρσι τὸ καλοκαίρι τοῦ 75 δ 5ος Κολυμβητικὸς Διάπλους τοῦ Τερψατοῦ. Ἡ περυσινὴ διοργάνωση ξεπέρασε κάθε προσδοκία. 20 κολυμβητές ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα ξεκίνησαν τὸ πρωΐ τῆς 27 Ιουλίου, ἀφηφώντας τὰ σύννεφα καὶ τὸν ἀέρα ποὺ προμηνύσαν κακοκαιρία ἀπὸ τὸ πρωΐ. Τοὺς συνόδευαν εἰς εὐχές τοῦ πλήθους ποὺ συγκεντρώθηκε στὸ ξεκίνημα καὶ πολλὲς βάρκες - ἀντίστοιχοῦσαν σχεδὸν 2 σὲ κάθε κολυμβητή - καὶ τὰ πλοία τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος Θεσσαλονίκης καὶ τῆς Ναυτικῆς Διοικήσεως Β. Αἰγαίου.

Ο καιρὸς δικαίως ἤταν ἔντονα ἀσχημος. Ἀντίθετος ἀέρας καὶ κῦμα δυσχέραιναν τὶς κινήσεις τῶν κολυμβητῶν. Οἱ βαρκάρηδες παράτησαν τὰ κουπιὰ καὶ δεύλευαν οἱ μηχανές. Οἱ τόσο ἀντίξοες συνθῆκες προκάλεσαν μιὰ ἔντονη ἀγωνία στὸ πλῆθος τῶν 5.000 ποὺ περίμεναν στὴ Νικήτη. Θὰ κατώρθωναν ἄραγε νὰ ἔφταναν οἱ λεβέντες. Τὸ μεγάφωνο ποὺ κάθε μισὴ ὥρα ἦ καὶ συντομώτερα ἔλεγε τὰ ἀποτελέσματα τῆς πορείας τῶν κολυμβητῶν, 5 ὥρες μετὰ τὸ ξεκίνημα ἀρχισε νὰ ἀνακοινώνῃ τὶς ἀποχωρήσεις.

Στιγμιότυπο ἀπὸ τὸν περυσινὸ 5ο Κολυμβητικὸ Διάπλου. Ρήσεις. Κατήρεια συνάδευε τὴν κάθε τέτοια ἀνακοίνωση, καὶ μεγάλωνε τὴν ἀγωνία γιὰ τὸ πόσι θὰ κατάφερναν, ἀν κατάφερναν νὰ τερματίσουν.

Ο καιρὸς χειροτέρευε συνέχεια, οἱ βάρκες καρυδότσουφλα ἔρματα τῶν κυμάτων, καὶ οἱ κολυμβητές, δοσοὶ ἔμειναν προχωροῦσαν . . . προχωροῦσαν. Ἡ ἀγωνία δύναμινε, ἀλλὰ καὶ τὸ πεῖσμα τῶν κολυμβητῶν. Καὶ νίκησε τὸ τελευταῖο. Ἡ πίστη στὴ νίκη (τὸν τερματισμὸ) ἐνάντια στὶς καιρικές συνθῆκες, ὁ ἀναλογισμὸς τῆς ὅμορφης στιγμῆς τοῦ τερματισμοῦ, ἔδωσαν κουράγιο στοὺς 3 ποὺ ἀπόμειναν τελικὰ νὰ φθάσουν στὴ Νικήτη. Οἱ στιγμὲς τοῦ τερματισμοῦ εἶναι ἀνεπανάληπτες. Μὲ τὰ ροῦχα ἔπειταν μέσα νὰ τοὺς ὑποδεχτοῦν. Δὲν ὑπάρχουν λέξεις νὰ περιγράφουν τὴν ὁμορφιά τους. Ἐνας μόνο τρόπος ὑπάρχει: Νὰ ξήσουμε ἀπὸ κοντὰ αὐτές τὶς ὅμορφες στιγμὲς.

Αὔτη λοιπὸν τὴν ὄμορφιὰ σᾶς καλοῦμε νὰ ζήσετε καὶ φέτος στὸν 6ο Κολυμβητικὸ Διά-

πλου. Νὰ ζήσετε τὴν πραγματικὴ ὄμορφιὰ τοῦ Ἀθλητισμοῦ. Νὰ νοιώσετε τὴν συγκίνηση ποὺ προσφέρει ἡ Ἀθλητικὴ Ιδέα, μακριὰ ἀπὸ τὴν πολλὲς φορὲς σκοπιμότητα τοῦ Πρωταθλητισμοῦ. Νὰ στεφανώσετε ΟΛΟΥΣ αὐτοὺς ποὺ θὰ τερματίσουν, γιατὶ δῆλοι τους εἶναι ΠΡΩΤΟΙ, εἶναι ΝΙΚΗΤΕΣ. Θὰ νοιώσετε ἔτσι ἔντονη τὴ διάθεση νὰ γίνετε κήρυκες τῆς ἀγάπης γιὰ τὴ θάλασσα ποὺ τόσο στοργικὰ περιβάλλει τὸ τόπο μας σὰν πηγὴ πλούτου καὶ ψυχαγωγίας, μὰ καὶ ποὺ τόσο ἀσπλαχνα ἀγνοοῦμε, τιμωρούμενοι καμμιὰ φορὰ γι' αὐτὸ.

Σᾶς καλοῦμε λοιπὸν δῆλους, ἄλλους νὰ κολυμπήσετε καὶ ἄλλους νὰ κειροκροτήσετε τὸν τερματισμό τους. Σᾶς καλοῦμε δῆλους σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη γιορτὴ, νὰ γιορτάσουμε δῆλοι μαζὶ τὸν ἀγώνα τῶν νέων δῆλος τῆς χώρας μας.

ΡΑΓΙΑΔΟΣΥΝΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 1) Ληγοὶ οἱ ἔκμεταλλευόμενοι. Ἡταν μιὰ σκοτεινὴ περιόδος - φταιγανε ἵσως τὰ χρόνια τῆς Τούρκικης κατοχῆς - ποὺ οἱ κολλήγοι ζούσαν χωρὶς καμιὰ ἐπίδια γιὰ ἔνα καλύτερο αὐριο, ἀλλὰ γιὰ ἔνα κομμάτι ξερὸ ψωμὸ δύο τὰ ζῶα γιὰ ἔνα κοφίνι ἄχυρο.

Σήμερα δὲ παπποῦς κολλήγας καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη ἀρκετοὶ στὴ ζωὴ δακρύζει βλέποντας τὴ στυγνὴ αὐτὴ ἔκμεταλλευση νὰ συνεχίζεται. Πράγματι: Οἱ μεταλλοδύοι τῆς Χαλκιδικῆς δουλεύουν κάτω ἀπὸ μεσαιωνικὲς συνθῆκες μὲ ἥμιλο, μὲ βροχὴ, μὲ χιόνι, μὲ παγωνιὰ γιὰ ἔνα φτηνὸ μεροκάματο στὰ μεταλλεῖα τῆς Χαλκιδικῆς. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς εἶναι οἱ δεκαπεντάχρονα παιδιά ποὺ ξεζουμίζονται μὲ τὴν ἐνλογία τῆς πολιτείας, ἐργαζόμενα στὰ μεταλλεῖα. Είναι οἱ πιὸ νέοι μεταλλωρύχοι σὲ δῆλο τὸν κόσμο, εἶναι οἱ ξηπόλητοι κολλήγοι τοῦ ἔτους 1976, εἶναι δῆμοι οἱ στρατιῶτες καὶ οἱ μάνες τῆς αὐγιανῆς Ἑλλάδος καὶ αὐτὸς οἱ ΤΡΑΝΟΙ πρέπει νὰ τὸ χωνέψουν πολὺ καλά, νὰ βγάλουν τὶς παροπίδες καὶ νὰ δοῦν πιὸ ἀνθρώπωνα τὰ παιδιά αὐτὰ.

Πιὸ ἀνθρώπωνα θὰ πῆ καλύτερες συνθῆκες ἐργασίας, καλύτερος τρόπος μεταφορᾶς, μεταφορὰ δηλαδὴ μὲ λεωφορεῖα καὶ σχι μὲ φορτηγὰ ἀμάξια στὰ δόπια δὲν ἀνθρωπος ἔξισώνεται μὲ μεταλλευτικὰ ὑποποιούόντα,

Αθανάσιος Χουχούτας
7)7)76 Πολιτ. Μηχανικὸς

Η ΝΙΚΗΤΗ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ

'Η Σύρευση τῆς Νικήτης

Δὲν εἶναι μόνο πρόβλημα τῆς Νικήτης, μὰ καὶ ἄλλων χωριῶν. Χρόνια τώρα ἀντιμετωπίζεται ἡ κατάσταση βραχυπόθεσμα, χωρὶς σοθαρὸς προγραμματισμό. "Ισως εἶναι κάτι ποὺ μᾶς χαρακτηρίζει γενικά. 'Η προχειρότητα δύμως στὴν προκειμένη περίπτωση δὲν λύνει τὸ πρόβλημα, ποὺ δοῦ πάει γίνεται καὶ πιὸ δὖν.

Στὴ Νικήτη τελευταῖα ἔγινε νέα γεώτρηση κοντὰ στὴν παλιὰ. Κι' αὐτὴ δύμως δὲν προσφέρει τὴ λύση στὸ θέμα τῆς ὑδροδότησης του χωριοῦ. Εἶναι μιὰ παροδικὴ λύση μέχρι νὰ δρεθῇ

τουλάχιστον ἡ δριστικὴ. Γιαπὲ κατὰ καιροὺς ἀκούγονται διάφορες ἐκδοχὲς, σχετικὰ μὲ τὴν ὑδρευση τῆς περιοχῆς: Μία μιλάει γιὰ ὑδροδότηση ἀπ' τὸ ποτάμι τῆς Ὁρμούλιας, ἄλλη ἀπ' τὴν "Ολυνθο", ἄλλη ἀπ' ἄλλον. Τὰ χρόνια δύμως περοῦν κι' οἱ ἐκδοχὲς κι' οἱ θεωρίες δὲν ὑλοποιοῦνται, γιὰ νὰ πάψῃ ἐπιτέλους ἡ ταλαιπωρία τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς.

Βέβαια δύσκολα θγαίνουν οἱ ἀπαιτούμενες πιστώσεις. Τὸ θέμα δύμως τοῦ νεροῦ εἶναι ζωτικὸ καὶ κάθε πρωτεραιότητα τοῦ ἀνήκει δικαιωματικὰ.

M. P.

ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

Εἶχαμε ἀξιωθεῖ γιὰ λίγους μῆνες νὰ παρακόλουθήσουμε καὶ τὰ δυὸ κανάλια τῆς τηλεόρασης. Τελευταῖα δύμως ἐντελῶς ξαφνικὰ ἀφαιρέθηκαν οἱ μπαταρὲς τοῦ "Τηλεοπτικοῦ", ἀπ' τὸν ὑπεύθυνο ποὺ κατασκεύασε τὸν ὑποσταθμὸ, γιατὶ δὲν συγκεντρώθηκε τὸ ποσὸ ποὺ εἶχε ἀρχικὰ δρισθεῖ.

Προκύπτει δύμως τὸ ἔξῆς θέμα: "Αφοῦ ἔπαιψε ἡ λειτουργία τοῦ ὑποσταθμοῦ θὰ πρέπει νὰ ἐπιστραφοῦν τὰ χρήματα ποὺ δόθηκαν. Διαφορετικὰ νὰ τοποθετηθοῦν πάλι οἱ μπαταρίες καὶ ταυτόχρονα νὰ γίνη προσπάθεια δόστε νὰ συγκεντρωθοῦν τὰ χρήματα γιὰ νὰ μπῇ ξανὰ σὲ λειτουργία ὁ ὑποσταθμὸς.

Η ΠΡΟΕΚΤΑΣΗ ΤΗΣ ΣΚΑΛΑΣ

Μὲ χαρὰ εἴδαμε τελευταῖα πὼς ἀρχισαν ἔργασίες γιὰ τὴν προέκταση τῆς σκάλας στὴ παραλία τοῦ χωριοῦ μας. Εἶχαμε ἀρχίσει νὰ ἀνησυχοῦμε γιατὶ εἶχε περάσει τόσος καιρὸς ἀπ' τὴν ψήφιση τοῦ σχετικοῦ κονδύλιον καὶ δὲν γινόταν τίποτε. Μάθαμε δύμως πὼς σὲ πρῶτο στάδιο θὰ γίνη μιὰ ἀπλὴ προέκταση τῆς σκάλας καὶ πὼς ἀγρά-

τερα θὰ κατασκευαστοῦν βραχίονες.

Θέλουμε νὰ πιστεύουμε πὼς αὐτὸς τὸ δεύτερο στάδιο δὲν θὰ χρειαστῇ νὰ περάσουν κάμποσα χρόνια μέχρι νὰ μπῇ σὲ ἐφαρμογὴ. Κάτι ποὺ ἀρχίζει θὰ πρέπει ἀσφαλῶς νὰ περιποτώνεται σχετικὰ γρήγορα γιατὶ οἱ ἔκχρε μότητες ποτὲ δὲν ὠφελοῦν.

M. P.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

Εἶχαμε τονίσει καὶ σὲ προηγούμενο φύλλο τοῦ «Σίθωνα» τὴν ἀνάγκη δημιουργίας Ταχυδρομείου στὴ Νικήτη. «Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ» δύμως. Γι' αὐτὸς ἐπανερχόμαστε. Καὶ θά ξαναπανέλθουμε ἀν χρειαστῆ. Ισως κάποτε οἱ ἀρμόδιοι πάψουν νὰ κωφεύουν καὶ δώσουν λύση σ' ἔνα αἴτημα πούνται διλότελα δίκαιο καὶ σωστό.

Χρόνια τώρα ἡ ἴδια κατάσταση γιὰ τοὺς Νικητιανοὺς. Ταλαιπωροῦνται δσοι θέλουν νὰ στείλουν γράμμα, ὑδίως οἱ ξένοι τὸ καλοκαίρι μέχρι νὰ δροῦν νὲ τὸ ἀτομο ποὺ ἐκτελεῖ χρέη ταχυδρόμου. Άλλα καὶ γιὰ νὰ πάρῃ κανεὶς ἔνα γράμμα θὰ πρέπει πολλὲς φορές νὰ περάσουν κάμποσες μέρες. Εἰδα ἔντιπτα σὲ καφενεῖο νὰ περιμένουν

μῆνες μέχρι νὰ φτάσουν στὰ χέρια τῶν παραληπτῶν. Κατάσταση δηλαδὴ ἀποκαρδιωτικὴ, Καὶ οἱ ὑπεύθυνοι μὲ προχειρότητες καὶ ήμιμετρα προσπαθοῦν νὰ διαιωνίσουν ἔνα καθεστώς, σ' ἔνα τόσο, νευραλγικὸ τομέα δύπως εἶναι ὁ τομέας τοῦ Ταχυδρομείου.

Γι' αὐτὸς θεωροῦμε ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη δημιουργίας Ταχυδρομείου στὴ Νικήτη. Λογικὸ τὸ αἴτημα γιατὶ ἡ Νικήτη εἶναι μεγάλο χωριό. Καὶ δίκαιο γιατὶ χωριὰ μικρότερα ἀπ' τὸ δικό μας ἔχουν Ταχυδρομεῖο.

Ἐλπίζουμε πὼς οἱ ἀρμόδιοι θὰ σταθμίσουν δλους τοὺς παράγοντες καὶ θὰ καταλήξουν στὴ σωστὴ ἀπόφαση. Γιατὶ δῆλοι οἱ παράγοντες συνηγοροῦν γι' αὐτὸς

M. P.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Τυποποιημένα προϊόντα τοῦ τόπου μας

Ἡ τυποποίηση τῶν προϊόντων εἶναι κύριο χαρακτηριστικὸ τῆς ἐποχῆς μας. Τὸ ἴδιο ισχύει καὶ γιὰ τὸ λάδι.

Τελευταῖα στὴ Νικήτη, ἡ «Ειασιονυγία Σιθωνίας» τοῦ κ. Ε.

διοχετεύεται στὴν κατανάλωση λάδι ἄλλων περιοχῶν, δπως Μυτιλήνης, Λαμίας Πελοποννήσου καὶ τὸ ἀγνὸ λάδι τῆς Χαλκιδικῆς νὰ ἀγνοεῖται.

Παρουσιάζεται λοιπὸν τώρα

Κουφαδάκη τυποποίησε τὸ λάδι τῆς περιοχῆς, προσφέροντάς το σὲ καλαίσθητες φάλες. Η Χαλκιδικὴ καὶ ίδιαίτερα η Σιθωνία εἶναι πλούσια σὲ παραγωγὴ λαδιοῦ. Καὶ εἶναι ἀδιανόητο νὰ

ἡ εύκαιρια στοὺς ἐπαγγελματίες τῆς Χαλκιδικῆς, νὰ κάνουν εὐρύτερα γνωστὸ τὸ κυριότερο προϊόν του τόπου μας. Εἶναι η καλύτερη διαφήμιση γιὰ τὴ Χαλκιδικὴ.